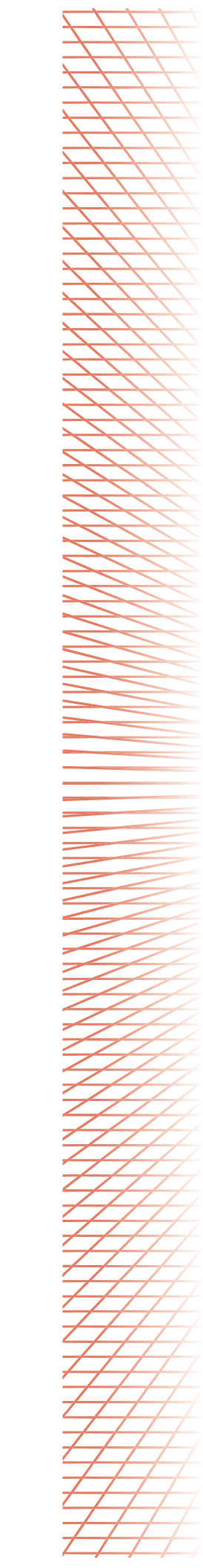

CAPITOLUL 2

M I S-A SPUS CĂ AM FOST GĂSITĂ PE MARGINEA DRUMULUI, când eram bebeluș, chiar la ieșirea din Buenos Aires, în Argentina. N-am știut niciodată cine sunt și de ce am fost părăsită acolo. Singurul indiciu pe care-l aveam despre trecutul meu era un set de păpuși rusești matrioșka, găsit lângă mine. Știi tu, păpușile alea din lemn pictat, de mărime din ce în ce mai mică și care intră una în alta. Chiar dacă vopseaua roșie de pe ele se decolorase și începuseră să se scorojească pe margini, erau cele mai de preț lucruri ale mele.

Chiar dacă nu știam cine-mi sunt părinții sau de ce am fost abandonată, n-am fost niciodată tristă în copilărie pentru că eram orfană. Poate părea ciudat, însă pe atunci nu mi-a trecut niciodată prin minte să fiu tristă sau invidioasă fiindcă nu aveam parte de aceeași educație ca ceilalți copii. Mă distram singură și aveam mereu ceva de făcut... pentru că îmi petreceam copilăria într-un adevărat paradis.

N-am crescut într-un orfelinat, alături de alți copii sau ceva de felul ăsta. Am crescut în cadrul unei școli foarte neobișnuite, care se afla pe o insulă izolată, în mijlocul oceanului. Cel care m-a găsit când eram bebeluș m-a adus în locul acela, numit Insula VILE, botezat astfel după numele organizației pe care o găzduia. Insula era minunată. Ori încotro te uitaai vedeai plaje cu nisip alb și palmieri. Oceanul era de un albastru deschis și sclipea în lumina soarelui. Nu mi-aș fi putut dori un loc mai bun care să-mi fie casă. Eram asemenea unei prințese care avea la dispoziție propria ei insulă... deși n-aveam nici cea mai mică idee unde se afla insula asta.

Cred că persoana care m-a găsit în Argentina când eram bebeluș lucra pentru VILE. Și în loc să mă predea unui orfelinat din zonă, m-a adus pe Insula VILE, unde am fost crescută de profesorii de la academie. Se spune că e nevoie de un sat întreg ca să crești un copil, însă din experiența mea, un grup de cinci profesori de pe o insulă misterioasă se descurcă la fel de bine.

Fortăreața mare și cenușie ce servea drept sediu pentru Academia VILE avea un design modern și elegant. Era plină de unghiuri ascuțite și margini aspre care se îmbinau într-un mod în care altor oameni li s-ar fi părut amenințător. Dacă aș fi știut mai multe despre lume, poate mi s-ar fi părut că academia avea ceva de rău-augur în ea.

Locuiam la academie, într-o cămăruță aflată în partea din față a căminului, însă separată cumva de elevi. Desigur, asta nu mă împiedica să mă strecur în clădirea principală și în sălile de curs. Hoinăream peste tot, alergând și făcând câte o șotie ori de câte ori aveam ocazia.

În copilărie eram prea mică să asist la cursurile academiei împreună cu ceilalți elevi. Băteam din picior și imploream să fiu lăsată să merg la cursuri cu ceilalți, dar primeam întotdeauna același răspuns. Profesorii îmi spuneau că nu puteam învăța ce se predă acolo decât după ce aveam să mai cresc un pic.

Până a venit momentul acela, făceam lecții acasă, cu bonele. N-am avut niciodată o bonă pentru o perioadă îndelungată... Ai fi zis că era un șir întreg care aștepta în fața ușii. Veneau și plecau, fără să ofere vreodată un motiv pentru plecările lor bruște. Când întrebam pe vreun profesor al academiei de ce pleca o bonă, mi se spunea că trebuie să lucreze altundeva pentru VILE. Și întotdeauna era altcineva pregătit să o înlocuiască. Dar asta nu mă deranja, pentru că bonele veneau din colțuri diferite ale lumii și toate mă învățau câte ceva despre țările lor.

Astfel am învățat în acei primi ani câte ceva despre aproape toate țările din lume, de la fiordurile din Norvegia până la festivalurile cireșilor în floare din Japonia. Am început să fiu interesată de o mulțime de limbi, de la mandarină la swahili. Toate aceste îngrijitoare mi-au inspirat

dragostea pentru alte culturi, și știam încă de pe atunci că îmi doream să călătoresc și să le văd pe toate. Lumea de dincolo de insulă părea un loc extraordinar care mă aștepta să-l explorez!

Una dintre bone mi-a făcut un dar – o hartă a lumii – și m-a ajutat s-o agăț deasupra patului. Obişnuiam să stau trează noaptea și să urmăresc cu degetul conturul continentelor, visând la ziua în care aveam să le văd pe fiecare în parte. Când i-am povestit asta bonei, a râs și m-a întrebat: „Chiar și Antarctica?” „Da!” i-am răspuns bucuroasă.

Desigur, n-aveam cum să zbor în alte țări când eram mică, prin urmare mă mulțumeam să explorez insula și să fac năzbâtii în școala-fortăreață de acolo.

Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că eram singurul copil de pe întreaga insulă. Și în timp ce exploram împrejurimile, mă furișam pe coridoare și trăgeam cu urechea la conversații, am aflat că academia mare și cenușie care se înălța printre palmieri, în apropierea apelor limpezi, nu era o școală obișnuită – era Academia VILE pentru hoți.

VILE era numele unei organizații secrete care opera din umbră pe tot cuprinsul globului. Rețeaua lor de hoți acționa în toate țările, înfăptuind cu succes tot felul de furturi. Nu era vreo escrocherie de care să nu fie capabili – de la furturi

de obiecte de artă la navete spațiale, nimic nu era prea greu de obținut pentru VILE. Absolvenții Academiei deveneau membri VILE și lucrau cu toții pentru a aduce milioane de dolari organizației. Iar uneori VILE părea să fure doar ca să se amuze.

Infractorii cel mai greu de prins, cei mai impresionanți și mârșavi proveneau din rândurile Academiei VILE. Când era vorba de operațiunile lor, discreția era cel mai important lucru. Nimeni din exterior, nici măcar autoritățile nu știa de existența organizației. Și iată-mă pe mine, copilă-rind în mijlocul ei.

Era o școală cum nu mai exista niciuna... și era tot ce cunoșteam pe lume. Voiam să fac parte din ea.

Ca să treacă timpul până mă făceam îndeajuns de mare încât să mă înscriu la Academia VILE, am hotărât să-mi creez singură modalități de distracție. Eram mereu pusă pe șotii.

Într-o zi, un vapor acostă pe insulă. Era un vapor care sosea pe insulă cu regularitatea unui ceasornic, la întâi decembrie, în fiecare an. Era singură dată pe an când ajungea cineva din exterior pe insulă, cu excepția perioadei când veneau noii studenți.

Cookie Booker era o femeie elegantă, de vârstă a doua, singura pasageră de la bord, în afară de căpitan. Era contabilă

Academiei VILE și venea pe insulă o dată pe an ca să aducă un hard disk, al cărui conținut îl încărca pe serverul computerelor de la academie. Umbla vorba că Cookie ura cu pasiune apa.

În anul acela, pe la întâi decembrie, m-am gândit să transform vizita lui Cookie Booker într-un moment ceva mai memorabil. M-am strecurat pe stâncile de deasupra docului, ducând cu grijă în brațe niște baloane cu apă. Dedesubt era Cookie Booker. Purta o rochie viu colorată și o pălărie de paie cu boruri largi, așezată șic într-o parte. Căpitanul era ocupat să ancoreze vasul de docuri. Era momentul meu.

Mi-am luat avânt și am azvârlit primul balon. A zburat perfect prin aer și a plesnit chiar în stânga piciorului lui Cookie Booker. A stropit-o cu apă, cu tot cu poșeta ei turcoaz. Am aruncat și al doilea balon și n-am ratat ținta. Cookie Booker a scos un țipăt isteric și furios.

Dându-mi seama că mă observase căpitanul, mi-am înăbușit hohotul de râs. „E timpul s-o tulesc“, m-am gândit și am zbughit-o.

Am dat buzna în clădirea academiei și-am cotit, alergând cât de repede mă țineau picioarele.

Deși inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, mă distram de minune. Trăiam pentru clipe de-astea palpitate. L-am făcut pe căpitan să mă urmărească prin academie, într-o cursă nebunească. Îl auzeam în urma mea râsuflând tot mai greu – trebuia să mai rezist doar un pic, cât să-l fac

să-mi piardă urma. Dar la un moment dat am luat un viraj pe după un colț și-am alunecat pe podeaua proaspăt spălată. Nu mai aveam unde fugi.

Căpitanul se apropia de mine și am izbucnit într-un hohot de râs nervos.

— Ce vreme ciudată! am zis. Cine s-ar fi gândit că plouă azi?

— N-a plouat decât cu baloane cu apă, știi foarte bine!

— E vreo problemă? a întrebat antrenorea Brunt, care apăruse la capătul culoarului și-l fixa furioasă cu privirea pe căpitan.

Nu mi-aș fi dorit în veci să fiu ținta acelei priviri. Antrenoarea Brunt era una dintre cei cinci membri ai corpului profesoral care conduceau Academia VILE. Era o femeie voinică din Texas, care dădea dovadă de forță brută în orice făcea. Am văzut-o o dată, când era furioasă, lovind cu pumnul într-un perete de cărămidă și găurindu-l.

Nu știu de ce, dar antrenorea Brunt mă simpatiza și avea grijă de mine, cum îmi imaginam că ar fi avut o mamă. Bănuiam că ea era cea care mă găsisese în Argentina, dar de fiecare dată când o întrebam despre asta, schimba rapid subiectul. Era mereu prin preajmă, gata să mă scape din orice necaz, și se referea adesea la sine cu apelativul „Mama Urs”. La fel a făcut și atunci.

Când antrenorea Brunt i-a aruncat căpitanului o privire amenințătoare am clipit, doar pentru o secundă, iar

când am deschis ochii, căpitanul se prăbușea spate, cu o expresie uimită pe chip. Brunt a lăsat pumnul jos.

În momentul în care căpitanul a căzut la pământ, i-a zburat din buzunar un mic obiect metalic care a aterizat la picioarele mele. M-am aplecat și l-am luat instintiv, înainte să observe cineva. Inima a început să-mi bată nebunește când mi-am dat seama pe ce pusesem mâna – un *telefon mobil!*

Am descoperit că e foarte distractiv să furi chestii și că e încă și mai incitant să scapi basma curată. Încet, încet am început să-mi dezvolt tot felul de abilități de hoț. Visam la ziua în care urma să devin elevă la VILE și să-mi testez abilitățile. Aveam să devin cea mai pricepută hoată pe care o văzuseră vreodată cei de la VILE! Și aveam să văd, *în sfârșit*, lumea largă, nu doar insula micuță pe care locuiam.

Într-o după-amiază ploioasă stăteam și mă uitam la harta lumii, atârnată de perete. Când mi-o dăruise, dădaca mi-a spus că pot marca locurile pe unde am călătorit cu bolduri. Dar harta rămăsese la fel de goală ca la început. Nu puteam marca nici măcar locul insulei, de vreme ce nu aveam idee unde se afla!

Deodată, una dintre păpușile matrioșka de pe pervaz a început să tremure și să se miște. „Cutremur?” m-am

întrebat și-am sărit în sus. Nu. Nu se mai mișca nimic altceva. Și-n clipa aceea mi-am amintit – ascunsesem telefonul căpitanului în păpușă!

Am scos cu grijă telefonul din ascunzătoare. Pe ecran se vedea imaginea unei pălării albe, ce strălucea în timp ce telefonul vibra. Apoi a apărut un mesaj: „Ar fi bine să-ntărești paza. Am intrat“, am citit eu cu voce tare. Ce Dumnezeu însemna asta?

„Unde-ai intrat? Aici?“ am răspuns la mesaj.

Telefonul a început să sune. M-am speriat așa tare de zgomot, că am tresărit. M-am holbat câteva clipe la telefon, neștiind ce să fac.

Am tras adânc aer în piept și am răspuns.

— Alo?

— Alo, s-a auzit o voce.

Părea vocea unui tânăr, a cuiva mult mai tânăr ca mine. Dar cine era?

— Cine e la telefon? mi-a luat-o el înainte cu întrebarea.

— Oaia Neagră, am răspuns fără ezitare.

Antrenoarea Brunt îmi spusese că, din momentul în care deveniai agent VILE, renunțai la adevărata ta identitate. Astfel, dacă erai prins, autoritățile nu puteau face legătura între tine și VILE. Asta însemna că toți elevii academiei își câștigau la un moment dat un nume de cod.

Era un rit de trecere pentru noii recruți, și dacă reușeai să devii agent, de atunci încolo erai cunoscut doar după

numele de cod. De vreme ce eu eram orfană și oricum nu aveam un alt nume, am primit numele de cod mai devreme.

„Oaia Neagră“.

— Care e numele tău *adevărat*? m-a întrebat.

Eram nedumerită. *Numele meu adevărat*? Oaia Neagră era singurul nume pe care-l știam.

— Numele meu e Oaia Neagră, am repetat.

Spre uimirea mea, tipul a chicotit.

— Bine, merge și cu numele de utilizator. Mie poți să-mi zici Jucătorul. Sunt un hacker cu pălărie albă.

Părea mândru de chestia asta, însă eu nu știam ce înseamnă.

— Ce e un hacker cu pălărie albă? l-am întrebat.

— Înseamnă că sunt un hacker al naibii de bun, însă îmi folosesc cunoștințele în slujba binelui, mi-a explicat. Tocmai am spart douăzeci și șapte de linii de securitate ca să ajung la tine. Cu cine trebuie să stau de vorbă despre punctul slab din sistemul vostru de securitate?

— Îmi joci o festă? De unde suni?

Nu-mi venea să cred că un copilăș reușise să spargă sistemul de securitate VILE.

— Din camera mea. Sunt în Niagara Falls.

Am tresărit. Nu mai vorbisem niciodată în viața mea cu cineva din afara insulei. Mintea mi-a zburat, cuprinsă de entuziasm.

— De care parte a cascadei stai? Pe partea americană sau canadiană?

— Canadiană.

— Ești în Ontario? Grozav! Cum e acolo?

— Ți-ai învățat lecția la geografie, a zis Jucătorul, surprins de interesul meu. E bine aici, cred. Avem computere și internet și... stai un pic! *Tu unde naiba ești?*

Nu prea știam ce să-i răspund, pentru că efectiv nu știam unde sunt.

— La școală, am zis, ridicând din umeri.

— Ce fel de școală folosește douăzeci și șapte de linii de securitate? m-a întrebat Jucătorul circumspect.

M-am gândit ce să-i răspund. Ce-i puteam spune?

— Zice mama că trebuie să merg să duc gunoiul – am fugit! a zis Jucătorul, ușurându-mi situația. Oaie Neagră, a continuat apoi, vrei să mai vorbim cândva? *Trebuie* să dau de cap misterului celor douăzeci și șapte de linii de securitate.

Astfel a început prima prietenie adevărată din viața mea. Voiam să aflu totul despre viața pe continent. Sau, mai bine zis, pe *un* continent, dat fiind că nu știam unde se afla insula mea. Oare asta însemna că era aproape de Canada? Nu, clima era prea tropicală pe insulă, nu aveam cum să ne aflăm atât de departe în nord.

După acea primă conversație, m-am strecurat în fiecare zi afară ca să găsesc un loc ferit de unde să pot vorbi cu Jucătorul. Dacă ar fi aflat cineva despre convorbirile mele cu el, mi-ar fi luat telefonul, și probabil că nici antrenarea

Brunt n-ar mai fi putut să-mi ia apărarea în situația asta. La urma urmei, discreția era cel mai important lucru la VILE. Dar nu-mi păsa de riscuri. Luasem legătura cu cineva din afară!

Pe măsură ce vorbeam, mi-am dat seama că Jucătorul era la fel de curios în privința mea, pe cât eram și eu în privința lui. Deși îmi puneă o mulțime de întrebări, nu știam ce să-i răspund. Cum aș fi putut să-i explic despre viața mea pe insulă? Și m-ar fi crezut, dacă aș fi încercat? Am hotărât că era mai bine să țin secret detaliile despre viața mea și adevărul despre Insula VILE.

În schimb, l-am făcut pe el să-mi povestească totul despre Canada.

— Te uiți la hockey? Acolo ninge tot timpul? Ai văzut aurora boreală?

Întrebările au ieșit toate dintr-o suflare, în timpul unei conversații pe care-am avut-o într-o după-amiază.

— Ușurel, Oaie Neagră! Ă... nu, da și da.

— Eu nici n-am văzut vreodată zăpadă, i-am spus cu un oftat.

Mai mult de un pic de ploaie și uneori câte o furtună nu m-așteptam să văd pe insulă.

— Norocoaso! Te plictisești după o vreme. Și să vezi ce ger e!

Jucătorul mi-a tolerat întrebările și a părut să înțeleagă că aveam motivele mele să nu-i povestesc despre viața mea.

Însă el mi-a povestit despre Niagara Falls, despre oamenii de acolo, despre un fel de mâncare canadian numit „poutine“ (cartofi prăjiți cu sos și brânză!), despre care a zis că *negreșit* să-l încerc cândva. În cea mai mare parte din timp îmi povestea despre cele mai noi jocuri pe calculator pe care le juca și despre ultimele succese obținute în hacking.

— Mai povestește-mi despre hackerii cu pălărie albă, i-am zis într-o zi.

— M-am apucat de hacking pentru că mă plictiseam, mi-a explicat el. Apoi am aflat despre hackerii cu pălărie albă. Înseamnă că spargi coduri, însă în loc să faci ceva rău după ce ai pătruns în sistem, faci un lucru bun – cum voiam eu să anunț pe cineva despre vulnerabilitățile din rețeaua școlii tale.

— O să... am grijă să le zic eu.

— Avem un cod de conduită, să știi. Am jurat să-mi folosesc abilitățile doar în slujba binelui.

— Și distracția unde mai e? l-am întrebat nedumerită.

— Nu știu.

A stat pe gânduri, apoi a continuat:

— Cred că e vorba despre provocare și despre a-ți dovedi ceva ție însuși. Dacă sparg coduri ca să fac ceva bun, tot e o provocare... o provocare *bună*.

